

Naknada štete od naleta divljači na vozilo

Damir JELUŠIĆ, dipl. iur.
UDK 347.516

Nakon relativno kratkog vremenskog intervala odnosno razdoblja koje je trajalo od 4. ožujka 2015. do 17. studenog 2018. godine kao dana stupanja na snagu novog Zakon o lovstvu (Nar. nov., br. 99/18., dalje: ZoL) nije bilo pravnih prijevora tko, na temelju kojih zakonskih propisa i prema kojem kriteriju odgovornosti odgovara kod štetnih događaja u kojima je šteta pričinjena naletom divljači na vozilo na cesti. Stoga autor u članku na temelju novoga normativnog rješenja anticipira i najavljuje nove neujednačenosti u primjeni materijalnog prava.

1. NORMATIVNA RJEŠENJA U RAZDOBLJU OD 2005. GODINE DO DANA STUPANJA NA SNAGU NOVOG ZO-L-a

Zakon o lovstvu¹, koji je na snagu stupio 6. prosinca 2005. godine, propisivao je primarnu odgovornost vozača vozila, a podrednu odgovornost lovoovlaštenika normom kojom je bilo propisano da:

- ... odgovornost za nastalu štetu na divljači snosi vozač ukoliko nije prilagodio brzinu kretanja uvjetima na cesti, odnosno da može pravovremeno postupiti po prometnom pravilu ili znaku, a u protivnom lovoovlaštenik lovišta u kojem je šteta nastala...

Dakle, kod takvog se normativnog rješenja primarno utvrđivalo postoji li primarna vozačeva odgovornost po nekoj od dviju navedenih zakonskih osnova, a ako nije ne bi bilo, za štetu je deliktno odgovarao lovoovlaštenik. Navedena je odredba normativno modificirana već 8. srpnja 2009. godine stupanjem na snagu odredbe čl. 37. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o lovstvu² kojom je normirano da:

- ... odgovornost za nastalu štetu na vozilu snosi vozač ukoliko nije prilagodio brzinu kretanja uvjetima na cesti, tako da može pravovremeno postupiti po prometnom pravilu ili znaku, a u protivnom pravna osoba koja gospodari prometnicom na kojoj je šteta nastala. Iznimno od ove odredbe štetu snosi ovlaštenik prava lova, ako je šteta uvjetovana vršenjem skupnog lova...

Naime, iz te je dopune evidentno kako odgovornost lovoovlaštenika, koja je do tada bila pravilo, postala iznimka, a u normu je kao mogući odgovorni subjekt inkorporirana, uz lovoovlaštenika i vozača, pravna osoba koja gospodari cestom na kojoj se štetni događaj zbija odnosno koncesionar. Međutim, navedeno je rješenje bilo na snazi tek nekoliko mjeseci, točnije do 29. prosinca 2009. godine kada je na snagu stupio Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o javnim cestama³ čijom je odredbom čl. 13. u Zakon o javnim cestama⁴ integrirana odredba čl. 32.a koja je glasila:

- ... Odgovornost za štetu koju na javnoj cesti osobama ili na vozilu prouzroči divljač, snosi: – vozač, ukoliko nije prilagodio brzinu kretanja uvjetima na cesti i nije postupao po prometnom pravilu ili znaku, – osoba ovlaštena upravljati javnom cestom prema odredbama ovoga Zakona, ukoliko nije postupala sukladno članku 7. ovoga Zakona, – osoba koja gospodari lovištem u skladu s propisima koji uređuju lovstvo, u ostalim slučajevima...

Istodobno, odredbom čl. 29. ZID ZJC-a bilo je normirano kako:

- ... na dan stupanja na snagu ovoga Zakona prestaje važiti odredba članka 108. stavka 2. Zakona poljoprivrednom zemljištu (Nar. nov., br. 152/08.) i čl. 86. st. 3. Zakona o lovstvu (Nar. nov., br. 140/05. i 75/09.)...

Navedenom je odredbom ZJC-a dakle bila normirana tzv. kaskadna odgovornost kod štetnih događaja poput predmetnih na način da je lovoovlaštenik ili lovozakupnik mogao deliktno odgovarati oštećeniku tek tercijarno, ako se u dokaznom postupku utvrdi da nema krivnje vozača ni pravne osobe koja gospodari javnom cestom odnosno koncesionara, uz opasku da je teret dokazivanja (*onus probandi*) neodgovornosti vozača i pravne osobe koja gospodari javnom cestom na tužitelju, što je, dakako, s jedne strane, uvelike otežavalo njegov procesnopравни, a posljedično i materijalnopravni, položaj i, *argumentum a contrario*, uvelike olakšavalo i osnaživalo lovoovlaštenikov procesni položaj. Navedeno je normiranje koje je išlo u korist (*in favorem*) lovoovlaštenika potrajalo do 28. srpnja 2011. godine kao dana stupanja na snagu odredbe čl. 50. Zakona o cestama⁵ čijim je st. 1. propisano da se

- ... za štetu trećim osobama nastalu na javnoj cesti zbog naleta na divljač odgovara po osnovi krivnje..., a st. 2. da ... pravna osoba koja upravlja javnom cestom, odnosno koncesionar odgovara za štetu iz stavka 1. ovoga članka nastalu na javnoj cesti ukoliko javna cesta, na zahtjev osobe koja gospodari lovištem, nije označena prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima...

Navedeno je normativno rješenje unijelo još veću nesigurnost, konfuziju i neujednačenost pa smo reagirali podnošenjem Prijedloga za ocjenu suglasnosti navedene odredbe ZoC-a s pojedinim odredbama Ustava RH⁶ na temelju kojeg je Ustavni sud donio Rješenje o kojemu više u nastavku.

2. PRAVNA SHVAĆANJA USTAVNOG SUDA DEKLARIRANA U RJEŠENJU BROJ U-I-6264/2014 OD 4. OŽUJKA 2015. GODINE

Ustavni je sud, prvo, deklarirao pravno shvaćanje prema kojemu:

- ... iz stavka 2. članka 50. ZoC-a jasno proizlazi da nije riječ o pravnom uređenju odgovornosti osoba koje gospodare lovištima (lovozakupnika i lovoovlaštenika)

¹ Zakon o lovstvu (Nar. nov., br. 140/05.), čl. 86/3.

² Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o lovstvu (Nar. nov., br. 75/09.), čl. 37.

³ Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o javnim cestama (Nar. nov., br. 153/09., dalje: ZID ZJC), čl. 32.a.

⁴ Zakon o javnim cestama (Nar. nov., br. 180/04., 138/06., 146/08., 38/09., 124/09.

i 153/09.)

⁵ Zakon o cestama (Nar. nov., br. 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14., 21/16., 41/16., 67/16. i 62/17., dalje: ZoC)

⁶ Ustav Republike Hrvatske (Nar. nov., br. 85/10 – pročišćeni tekst i 5/14.), čl. 38/5.

za štetu koja na javnoj cesti bude prouzročena trećim osobama naletom divljači. Riječ je, budući da se radi o odredbi zakona koji uređuje pravno područje javnih cesta, o pravnom uređenju odgovornosti pravne osobe koja upravlja javnom cestom odnosno koncesionara javne ceste za štetu koja na javnoj cesti bude prouzročena trećim osobama naletom divljači. Pravna osoba koja upravlja javnom cestom odnosno koncesionar, na temelju stavka 1. članka 50. ZoCes-a, odgovara za štetu po osnovi krivnje, ukoliko na zahtjev osobe koja gospodari lovištem, javnu cestu ne označi prometnom signalizacijom i opremom sukladno posebnim propisima. Drugim riječima, krivnja pravne osobe koja upravlja cestom odnosno koncesionara može se sastojati samo u propustu da postavi posebnu signalizaciju i znakove koji će sudionike u prometu upozoravati na opasnost od mogućeg naleta divljači... Potom je, drugo, naveo da ... odštetna odgovornost osoba koje gospodare lovištima (lovoovlaštenika i lovozakupnika) i načela na kojima se ta odgovornost zasniva nisu predmet uređenja ZoCes-a. Njihova odgovornost, i to kao objektivna odgovornost, uređena je (i nadalje) Zakonom o lovstvu i općim propisima obveznog prava (članci 1063.-1067. Zakona o obveznim odnosima, Nar. nov., br. 35/05. i 41/08.), a osporenim člankom 50. stavkom 1. ZoCes-a nije derogirana...

Stoga, ustvrđujemo kako je materija odgovornosti kod štetnih događaja izazvanih istrčavanjem divljači pred vozilo na cesti bila normativno disperzirana u trima propisima: ZoL-u, ZoC-u i Zakonu o obveznim odnosima⁷.

Nadalje, prema dosadašnjem normativnom uređenju odnosno rješenju deliktno odgovorni pravni subjekti odnosno odgovorne osobe mogle su biti lovoovlaštenik odnosno lovozakupnik, pravna osoba koja gospodari javnom cestom, odnosno koncesionar, te vozač.

Jednako tako, ZoC-om je bila, a i nadalje je, normirana samo odgovornost pravne osobe koja gospodari javnom cestom odnosno koncesionara, i to prema načelu krivnje odnosno kulpoznosti u stupnju predmnijevane ili presumirane krivnje. Odgovornost lovoovlaštenika odnosno lovozakupnika i vozača prosuđivala se prema mjerodavnim odredbama ZoL-a i ZoO-a, s tim da se odgovornost lovoovlaštenika odnosno lovozakupnika prosuđivala prema načelu kauzaliteta odnosno uzročnosti, bez obzira na krivnju. Potonje je posljedica u relevantnoj judikaturi odavno zauzetoga pravnog shvaćanja prema kojemu se divljač koja je istrčala na cestu smatra opasnom stvari.

U nastavku iznosimo dijelove odluka VSRH-a:

➤ ... Temeljem tih činjeničnih utvrđenja proizlazi da je pravilan zaključak nižestupanijskih sudova o odgovornosti tuženika za štetu tužitelju. Naime, s obzirom na utvrđenje da je šteta uzrokovana naletom divljači (srne ili srndaća) na tužiteljevo vozilo na javnoj prometnici pri čemu nije odlučno da li je srna mogla biti težine od 50 već je odlučno da se radilo o divljači, valjan je pravni stav sudova da tuženo društvo odgovara po općim propisima za naknadu štete u smislu odredbe čl. 174. Zakona o obveznim odnosima (Nar. nov., br. 53/91., 73/91., 3/94., 7/96. – dalje: ZO), jer da po ocjeni

ovog revizijskog suda lovačko društvo odgovara za štetu u ovom slučaju po principu uzročnosti budući da je divljač u takvim okolnostima opasna stvar⁸...

➤ ... Revizija nije osnovana. Utvrdeno je, a što je između stranaka i nesporno, da je dana 15. veljače 1989. godine u 15,15 sati u selu V., tužitelj upravljao svojim osobnim automobilom dozvoljenom brzinom kada je iz grmlja iskočio srndać i naletio na lijevu stranu njegovog automobila, te ga na taj način ošteti. Također je utvrđeno, da se prometna nesreća dogodila na lovnom području trećetuženog i da tužitelj nije bio upozoren prometnim znakom "divljač na cesti", da se radi o lovnom području. Na tako utvrđeno činjenično stanje nižestepeni sudovi su pravilno primijenili odrednice članka 154/2. u vezi 174. Zakona o obveznim odnosima kada su zaključili, da trećetuženi odgovara za spornu štetu po objektivnom principu, jer pojava zaštićene divljači koja se slobodno kreće po lovištu, kao i prometnici, predstavlja opasnu stvar za vozača vozila, a trećetuženi se svoje odgovornosti ne može osloboditi u smislu odrednice čl. 177. Zakona o obveznim odnosima budući da za to nisu ispunjene pretpostavke⁹...

➤ ... Srna koja iznenada istrči pred motor koji se kreće javnom cestom je opasna stvar¹⁰...

U ovom kontekstu smatramo potrebnim apostrofirati i činjenicu da divljač nije u vlasništvu lovoovlaštenika odnosno lovozakupnika nego se nalazi u nevlasničkom režimu kao dobro od interesa za Republiku Hrvatsku¹¹.

3. NOVO ZAKONSKO NORMATIVNO RJEŠENJE ODNOSNO UREĐENJE

Prema novom normativnom rješenju, citiramo:

➤ ... za štetu nastalu naletom vozila na divljač odgovara se na sljedeći način: - vozač ako se utvrdi da je upravljao vozilom protivno odredbama propisa kojima je uređeno područje o sigurnosti prometa na cestama i postojećim prometnim znakovima izričitih naredbi – lovoovlaštenik na čijem je lovištu nastala šteta ako se utvrdi da je šteta nastala zbog provođenja lova¹²...

Stoga, ustvrđujemo kako je u kontekstu odgovornosti lovoovlaštenika odnosno lovozakupnika posrijedi normativni povratak na zakonsko rješenje iz 2009. godine koje de facto anulira njihovu deliktnu odgovornost, a posljedično i odgovornost prema objektivnom kriteriju što će u praksi unijeti golemu pravnu nesigurnost i konfuziju. U zakonskom je Prijedlogu predlagatelj Zakona, Vlada Republike Hrvatske, navedeno rješenje obrazložila na sljedeći način:

➤ ... Dosadašnje zakonsko uređenje predmetnog pitanja nije na zadovoljavajući način riješilo problem, te je dovelo do neujednačene sudske prakse, što je u najvećem broju slučajeva rezultiralo dugotrajnim sudskim procesima neizvjesnog ishoda, ali s konačnim ishodom najčešće na štetu ovlaštenika prava lova. Isto tako, osim šteta na poljoprivrednim površinama značajnu prepreku razvoju lovstva predstavljaju štete u prometu, nastale naletom vozila na divljači. Uvažavajući činje-

⁸ Vrhovni sud Republike Hrvatske (dalje: VSRH), Rev 2436/1995-2

⁹ VSRH, Rev 2449/1990-2

¹⁰ VSRH, Rev 2070/1992-2

¹¹ ZoL, čl. 3/1.

¹² ZoL, čl. 80/6.

⁷ Zakon o obveznim odnosima (Nar. nov. br. 35/05., 41/08., 125/1., 78/15. i 29/18., dalje: ZO)

nicu kako cesta nije lovište i kako je na istima ovlaštenik prava lova onemogućen u provedbi mjera kojima bi utjecao na to da do predmetnih šteta ne dođe, već spomenutom neujednačenom sudskom praksom i dugotrajnim sudskim postupcima, najčešće na štetu lovoovlaštenika, isti su dovedeni u nezavidni položaj suočeni s visokim odštetama i zateznim kamatama. Nezavidnoj situaciji doprinijela je i nezainteresiranost osiguravajućih kuća za osiguravanjem lovišta, odnosno nametanje visokih polica osiguranja. Svime navedenim došlo se do izgledne situacije da pod prijetnjom svega navedenoga dođe do mogućeg gašenja mnogih lovačkih udruga i masovnog povrata lovišta, čime bi Ministarstvo i nadležne jedinice područne (regionalne) samouprave bile suočene s obvezama provedbe mjera za sprječavanje šteta na poljoprivrednim kulturama i značajnim izdacima za naknade za povjeravanje mjera čuvanja lovišta. Predloženim zakonskim rješenjem kojim je predmetno područje jasnije i preciznije uređeno nastoji se sve subjekte u predmetnim postupcima staviti u ravnopravni položaj s jasnije određenim pravima i obvezama...

Iz navedenoga je razvidno kako predlagatelj eksplicitno (*expressis verbis*) priznaje da je **intencija novog rješenja bila minimalizirati mogućnost odštetnopravne odgovornosti lovoovlaštenika odnosno lovozakupnika.**

Jednako tako, u praksi još nismo sreli slučaj u kojemu lovoovlaštenik odnosno lovozakupnik nisu bili osigurani od javne odgovornosti prema trećim osobama.

U praksi kod mnogih takvih štetnih događaja **nitko neće biti kriv pa oštećenik neće moći namiriti štetu.**

To će, primjerice, biti posrijedi u slučajevima kada je pravna osoba koja gospodari javnom cestom odnosno koncesionar, na zahtjev lovoovlaštenika odnosno lovozakupnika, instalirala traženu i propisanu vertikalnu prometnu signalizaciju, s jedne strane, vozač, s druge strane, u upravljanju vozilom nije učinio ništa protupravno i, s treće strane, istrčavanje divljači na cestu nije produkt lova.

Nadalje, osim što navedeno rješenje **anulira i eliminiira višedesetljetnu ujednačenu judikaturu** po kojoj lovoovlaštenik odnosno lovozakupnik kod predmetnih štetnih događaja odgovaraju po načelu objektivne odgovornosti, **ono anulira i eliminira pravno shvaćanje po kojem se lovoovlaštenik odnosno lovozakupnik ne mogu ekskulpirati na temelju činjenice da cesta neporno nije dio lovišta:**

➤ ... Dana 16. ožujka 1989. g. tužitelj je upravljao motorom na makadamskoj cesti u pravcu od Velike Ciglane prema Prespi, kojom prilikom je doživio prometnu nezgodu. Ispred njega je istrčala srna. Uslijed naleta na srnu tužitelj je pao sa motora i zadobio niz teških tjelesnih povreda. Nakon nezgode teško povrijedjenu srnu preuzeli su radnici tuženog Lovачkog društva "V." iz B.. Sporno je pitanje u ovoj fazi postupka u prvom redu da li tuženo lovačko društvo odgovara za štetu koju je pretrpio tužitelj. Nižestupanjski sudovi smatraju da je, a s obzirom na odredbe Zakona o lovstvu (Nar. nov., br. 25/76.) odgovoran tuženik, jer da za svu štetu koju prouzroči divljač odgovara lovačko društvo koje gospodari lovištem iz kojeg je divljač izašla. Revizijski navodi da javna cesta ne ulazi u lovište su točni jer suglasno odredbi iz čl. 3. st. 3. Zakona o lovstvu javna

prometnica ne ulazi u lovište. Međutim lovačko društvo koje gospodari okolnim lovištem odgovara tužitelju za štetu do koje je došlo naletom divljači, u konkretnom slučaju srne, na motor kojim je upravljao tužitelj na javnoj cesti po principu uzročnosti. Naime pojava divljači na javnoj cesti se u datim okolnostima smatra opasnom stvari suglasno odredbi iz čl. 174. Zakona o obveznim odnosima ("Sl. list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85. i 57/89.) a koji zakon se primjenjuje temeljem odredbe iz čl. 1. Zakona o preuzimanju Zakona o obveznim odnosima (Nar. nov., br. 53/91.) kao zakon Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: ZOO). Svoje odgovornosti se tuženo lovačko društvo u cijelosti ili djelomično može osloboditi ako dokaže da je šteta nastala od nekog uzroka koji se nalazio izvan stvari, a čije se djelovanje nije moglo predvidjeti, ni izbjeći ili otkloniti (čl. 177. st. 1. ZOO), krivnjom tužitelja kao oštećenika ili pak od treće osobe koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti (čl. 177. st. 2. i 3. ZOO). U valjano provedenom postupku (čl. 7. i 8. ZPP) sud je utvrdio da je jedini uzrok ove prometne nezgode iznenadni izlazak srne na cestu. Stoga kada štetu nije uzrokovala ni treća osoba, ni viša sila niti je tužitelj doprinio, tuženo lovačko društvo dužno je tužitelju naknaditi cjelokupnu nastalu štetu¹³...

➤ ... Žalba tuženika LD Jelen Ivanec (dalje žalitelja) je neosnovana. Obrazlažući pobijanu presudu prvostupanjski sud navodi da je da je tužitelj podnio ovu tužbu protiv tuženika Hrvatske ceste d. o. o. Zagreb i žalitelja, jer iste smatra odgovornima za nastalu štetu na njegovom automobilu, a za koju tvrdi da je nastala naletom njegovog vozila, za vrijeme vožnje državnom cestom 35 iz pravca grada Ivanca u pravcu Kaniže 08. 05. 2004. g. (na izlazu iz Ivanca), na srndača koji je pretrčavao cestu s desne na lijevu stranu. Tužitelj je tvrdio da je propisno vozio i da zbog mraka i gustog magline i trenutka naleta srndača nije mogao izbjeći nalet i time izbjeći nastanak štete... Žalitelj se protivio tužbenom zahtjevu tvrdeći da mjesto prometne nezgode nije u okviru lovišta žalitelja, slijedom čega žalitelj nije ni odgovoran za nastalu štetu. Prvostupanjski sud je utvrdio da predmetna šteta nije nastala zbog neodgovarajućeg održavanja prometnice, nego naletom i na vozilo tužitelja. U konkretnom slučaju divljač na cesti smatra se opasnom stvari, pa njen imalac odgovara oštećeniku po principu objektivne odgovornosti. Mjesto naleta automobila na srndača ne spada u lovište žalitelja, ali žalitelj gospodari lovištem uz državnu cestu broj B 35, a iz tog lovišta naišao je srnjak koji je pruzročio nesreću... Na toj činjenici prvostupanjski sud je utemeljio odgovornost žalitelja za nastalu štetu ističući da se radi o objektivnoj odgovornosti u smislu primjene objektivne odgovornosti prema općim propisima obveznog prava o odgovornosti za štetu, čl. 174. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, dok je sama osnova odgovornosti utemeljena na odredbi čl. 82. st. 1. Zakona o lovu (Nar. nov., br. 10/94.) prema kojoj ovlaštenik prava lova u lovištu kojem divljač stalno živi odgovara za štetu koju počini divljač koja živi u njegovom lovištu. Prvostupanjski sud je zaključio da se imalac

¹³ VSRH, Rev 2070/1992-2

opasne stvari temeljem odredbe čl. 177. ZOO-a može osloboditi od odgovornosti ako dokaže da šteta potječe od nekog drugog uzroka koji se nalazi izvan stvari, a čije djelovanje nije mogao predvidjeti ni izbjeći ili otkloniti ili ako dokaže da je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika ili treće osobe koju nije mogao predvidjeti, i čije posljedice nije mogao izbjeći ni otkloniti, no u konkretnom slučaju žalitelj nije niti tvrdio, a niti dokazao da bi postojale okolnosti koje bi isključile ili barem dijelom otklonile na naprijed navedeni način utvrđenu odgovornost za nastalu štetu čija visina nije niti bila sporna, slijedom čega je prvostupanjski sud prihvatio u cijelosti tako postavljeni tužbeni zahtjev u odnosu na žalitelja... Prema ocjeni ovog suda prvostupanjski sud je u obrazloženju svoje odluke naveo jasne i određene razloge zbog kojih je prihvatio tužbeni zahtjev u odnosu na žalitelja, odnosno prvostupanjski sud je pravilno analizirao i ocijenio povedene dokaze kao i činjenične navode stranaka (samog žalitelja) iznijete tijekom postupka, te je na temelju nespornih činjenica te pravilno analiziranih i ocjenjenih dokaza pravilno zaključio da je žalitelj odgovoran za naknadu predmetne štete... Naime, prvostupanjski sud je utvrdio da predmetna prometnica ne spada u lovište žalitelja, a točno je da su prema Zakonu o lovu javne prometnice, uključujući i zaštitni pojas isključene iz lovišta, što međutim, ne isključuje moguću odgovornost žalitelja za nastalu štetu po kriterijima objektivne odgovornosti, ukoliko se radi o šteti od divljači koja pripada žaliteljevom lovištu. U konkretnom slučaju temeljem uvida u plan lovišta i lokaciju mjesta prometne nezgode prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je u odnosu na lokaciju mjesta nezgode žaliteljevo lovište okolnje lovište (predstavnik žalitelja izričito je potvrdio

mogućnost (logičnu) da predmetni srndać pripada divljači koja obitava na planini Ivančici, koji je iz nekog izvanrednog razloga (uznemiravanja po psima ili sličnog razloga) dospio na prometnicu, pa je upravo žalitelj odgovoran, po kriteriju objektivne odgovornosti, za nastalu predmetnu štetu¹⁴...

U kontekstu odgovornosti lovoovlaštenika odnosno lovozakupnika trenutačno normativno rješenje, s obzirom na to da je ZoL u odnosu na ZOO *lex specialis*, u skladu s načelom *lex specialis derogat legi generalis*, isključuje mogućnost primjene odredaba koje uređuju odgovornost na načelu kauzaliteta, uz iznimke do kojih u praksi, realno, neće dolaziti, a to su slučajevi kad je istrčavanje divljači iz lovišta na cestovni kolnik produkt lova.

4. ZAKLJUČAK

Anticipiramo da nakon nekoliko godina pravne sigurnosti i ujednačene judikature primjene mjerdavnoga materijalnog prava u predmetima naknade štete nastale istrčavanjem divljači na cestu, novo zakonsko uređenje ove materije donosi razdoblje pravne nesigurnosti kao produkta i posljedice različitih pravnih interpretacija odnosno tumačenja odgovornih pravnih subjekata do kojih će neumitno i neupitno doći u praksi. Novi normativni okvir **faktički normativno eliminira mogućnost njihove deliktne odgovornosti**. Najgora će, pak, posljedica toga biti brojni štetni događaji kod kojih oštećenici neće moći namiriti štetu jer nijedna od potencijalno odgovornih osoba neće biti odgovorna *in concreto*. U državi koja počiva na vrednosti vladavine prava takvo što, dakako, ne bi trebalo, moglo ni smjelo biti moguće.

¹⁴ Županijski sud u Varaždinu, Gž-168/2005-2

PRAVO INTELEKTUALNOG VLASNIŠTVA

Prijedlog novog Zakona o žigu iz 2018. godine

Doc. dr. sc. Dragan ZLATOVIĆ
UDK 347.77.01

Vlada Republike Hrvatske na svojoj je 110. sjednici od 2. kolovoza 2018. godine utvrdila Nacrt prijedloga Zakona o žigu koji je upućen u legislativnu proceduru. Donošenje novog Zakona o žigu predlaže se radi usklađivanja propisa Republike Hrvatske s Direktivom 2015/2436/EU te daljnje unaprjeđenja pravnog okvira u ovom području.

1. UVOD

Cilj je prijedloga zakona unaprjeđenje sustava registracije i zaštite prava iz žiga na teritoriju Republike Hrvatske propisivanjem pristupačnih i jasnih pravila te učinkovitih postupaka koji će osigurati konzistentnost postupanja i usklađenost s pravnim okvirom EU-a u ovom

području i pravnim okvirom u području međunarodne registracije žigova (tzv. Madridski sustav) te osigurati komplementarnost i koegzistenciju sustava nacionalne zaštite žiga sa sustavima zaštite žiga na razini Europske unije i međunarodno registriranim žigovima putem Madridskog sustava. Ujedno, u pogledu zaštite žiga, cilj je osigurati normativna rješenja koja će omogućiti učinkovitu zaštitu od krivotvorenja nositeljima prava iz žiga, a posredno i potrošačima proizvoda i usluga na kojima se neovlašteno koriste zaštićeni žigovi.¹

U odnosu na postojeći Zakon o žigu iz 2003. godine, odredbama predloženoga novog Zakona o žigu usklađuje se pravni okvir za zaštitu žigova s novim tehnološkim mogućnostima prikaza žiga te se ukida dosadašnja obveza da se znak koji se štiti kao žig mora moći grafički prikazati. Predloženim se rješenjem žig može prikazati

¹ Preneseno iz Nacrta prijedloga Zakona o žigu, Vlada RH, srpanj 2018., str. 3-4.